

konfirmasjonstale.com

Kjære familie, venner, menighet – og alle som tok på finskjorta på en søndag, tusen takk for at dere er her i Hundvåg kirke i dag.

Det er litt rart å stå her som konfirmant og si noe klokt før kakebordet i menighetssalen, men jeg skal gjøre mitt beste – og jeg lover å holde det såpass kort at glasuren ikke tørker ut.

Jeg heter Jonas Emil, men de fleste kaller meg bare Jonas. Jeg er 15, jeg liker teknologi og å løse ting som ikke virker, jeg er en lojal venn, og jeg er visstnok ganske sporty – i hvert fall når det ikke er oppoverbakke i motvind.

Og jeg er en som stiller mange spørsmål. Gjerne flere enn det folk rekker å svare på.

Akkurat det med spørsmålene har fulgt meg gjennom konfirmasjonstida. Jeg har spurt om alt fra “Hvorfor ber vi sånn?” til “Hvorfor funker lydanlegget bare når det ikke er noen som hører?”

Og midt i alle spørsmålene skjedde noe.

På leir,

rundt bålpanna,

da bibelpraten egentlig var ferdig,

fortsatte samtalen.

Vi snakket om hva tro egentlig er når livet ikke er enkelt.

Om hvorfor Gud ikke er en fjern kontrollsenter-sjef,

men nær – som et vennlig dytt i ryggen når du er i ferd med å gi opp.

Der og da kjente jeg at tro ikke er å ha alle svarene,

men å stole på at Gud går med – også når veien er utydelig.

Jeremia 29:11 ble viktig for meg:

“For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren, tanker om fred og ikke om ulykke. Jeg vil gi dere fremtid og håp.”

Det verset er enkelt å lese,

men det er enda bedre å teste i praksis.

For meg har det handlet om å oppdage at Gud har tanker for livet mitt,

ikke som en ferdig bruksanvisning,

men som en retning – fremtid og håp.

Noe av det mest meningsfulle denne våren har faktisk vært frivilligarbeid.

Det er rart hvor mye troen vokser når du stables mellom kasser med saft og stoler som aldri blir ferdig satt ut.

Eller når du ser at et smil til en ny førsteklasing på ungdomsklubben gjør hele kvelden deres litt tryggere.

Eller når vi bar høytalere sammen og lydprøven endelig satt – det øyeblikket når stillhet blir til fellessang.

Da skjønnte jeg at tro ikke bare er ord, det er handling.

Det er små valg som bygger fellesskap.

Hundvåg menighet har vært det stedet hvor jeg har fått både spørsmål og svar, og alt imellom.

Ungdomslederne våre – dere er ekte helter i hettegensere.

Dere har vist at det går an å tro med hjertet, tenke med hodet, og fortsatt le høyt av dårlige vitser.

Takk for at dere har vært tydelige forbilder.

Ikke perfekte,

men ekte.

Det betyr mer enn dere aner.

Til vennene mine:

Takk for at dere holder meg nede på jorda når jeg får litt for tech-ambisiøse ideer.

Som den gangen jeg foreslo å lage egen app for å koordinere hvem som tar oppvasken etter klubben.

Vi endte med å ta oppvasken.

Uten app.

[Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://www.konfirmasjonstale.com)

Det er også problemløsning.

Og til familien min:

Takk for at dere har trodd på meg, også når jeg leste manualen før jeg snakket med folk.

Takk for støtte, for tålmodighet, og for at dere lot meg gjøre feil og lære av dem.

Tro handler ikke bare om store ord på en søndag,

men om hverdagsvalg – og dere har gått foran.

Bestemor og bestefar – jeg vil takke dere spesielt for turene i fjellet.

Der lærte jeg mer enn dere tror.

Som at man kan gå ganske langt på én skive med brunost og en Kvikklunsj hvis man tar det steg for steg.

At tåke ikke betyr at fjellet forsvinner,

det betyr bare at du går litt saktere og ser litt nøyere.

Og at blemmer ikke er et tegn på at du er svak,

men et bevis på at du faktisk gikk.

Utholdenhet, sa dere.

Og jeg tror Gud bruker akkurat sånne øyeblikk for å trene oss i tro også.

Ikke alt måles i toppbilder.

Mye måles i at du fortsetter,

og at du deler nistepakken med han ved siden av.

I dag sier jeg ja til konfirmasjonen min.

Ikke fordi jeg er ferdig utlært,

men fordi jeg vil fortsette å lære.

Ikke fordi jeg har alle svar,

men fordi jeg tror Gud tåler spørsmålene mine – og går med meg mens jeg spør.

Ikke fordi jeg har funnet én perfekt vei,

men fordi jeg har funnet en retning:

håp for fremtiden,

takknemlighet for støtten jeg har fått,

og mot til å finne min egen vei i troen.

Jeg har lyst til å bruke det jeg er god på – teknologi og problemløsning – til å være til nytte.

Kanskje betyr det flere kvelder bak miksebordet,
kanskje betyr det å lære en ny konfirmant hvor “på”-knappen sitter,
kanskje betyr det å lage pizza til ungdomsklubben når alle andre har glemt det.
Tro viser seg best i små, trofaste ting.

Til menigheten:

Takk for at dere er et sted der ungdom kan vokse uten å måtte late som.
Takk for at dere heier,
for at dere ber,
og for at dere stiller opp med saft, sjokolade og alvor når det trengs.
Dere har gitt meg flere forbilder å følge,
og et fellesskap å høre til i.

Og til dere som sitter her og kanskje tenker at troen deres er liten:

Det holder.
Et lite frø finner veien gjennom asfalt.
Et lite lys forandrer et helt rom.
Og et lite “ja” i dag kan bære lenger enn vi ser.

Jeg vet ikke alt om fremtiden – men jeg tror på Han som vet.

“For jeg vet hvilke tanker jeg har med dere, sier Herren... Jeg vil gi dere fremtid og håp.”

Det gjelder oss alle.
Ikke som en snarvei uten oppoverbakker,
men som en vei der vi aldri går alene.

Så, tusen takk for denne dagen,
for alle som har vært med på veien hit,
for bønner, løft, latter og tålmodighet.
Jeg er utrolig takknemlig.

Og nå – [Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://konfirmasjonstale.com)

før talene blir lengre enn køen til kakebordet –

vil jeg si:

La oss feire.

Med takk i hjertet,

med tro som våger spørsmål,

og med blikket litt lenger frem enn i går.

Amen – og sees i menighetssalen.

Denne talen ble laget med konfirmasjonstale.com. Svar på noen få spørsmål og generer din egen personlige tale nå på konfirmasjonstale.com

Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com